

EDULIS

Són dos quarts de set del matí quan la remor del motor d'un vell Nissan Terrano s'acosta al bell pla del Coll d'Ordino amb els llums encesos. El tot terreny s'acosta a velocitat moderada fins a aturar-se al voral de la carretera, ben a prop del senyal que comunica als valents ciclistes que ja han coronat un dels ports de muntanya més coneguts del país.

La porta del vehicle s'obre i el primer a sortir és en Barney, un gos d'atura català que frisa per anar a investigar cada racó dels boscos junt amb el seu amo, en Ramón Castells; el següent a sortir del cotxe, tot controlant que en Barney no corri cap a la carretera mentre un somriure d'afecte sincer es dibuixa al seu rostre.

En Ramón observa el pic de Casamanya i tanca els ulls mentre ensuma l'aire fresc i pur de la muntanya, i mentre ho fa, deixa que els primers raigs de sol, que treuen el cap per darrere el cim, el banyin d'escalfor mentre cobreixen el bosc d'aquella única i daurada llum que només es pot trobar a trencar d'alba. La primera llum del matí d'un diumenge de finals d'estiu: és un dia perfecte per anar a collir bolets.

El boletaire obre la porta del maletger per agafar el seu cistell de vímet amb quilòmetres i quilòmetres de rodatge. Es tracta d'un home de mitjana edat amb aquella constitució física i saviesa als ulls inconfusible entre les persones que han crescut i s'han curtit entre muntanyes; una d'aquelles persones de les que només amb mirar-les pots assegurar que és un veritable muntanyenc. En Ramón s'acotxa i clava les mans a terra, enfonsant-les a la terra humida, per després, amb un grapat de terra, acostar-les al seu nas per ensumar l'olor del substrat amb tots els seus matisos: terra, aigua, fongs, arrels... Vida.

- Perfecte, la terra està molt humida. Les pluges de les darreres setmanes estan fent molt bé la seva feina. Avui ens fotrem les botes, Barney. En marxa! - diu acaronent el seu pelut company i aixecant-se per endinsar-se amb pas ferm cap al bosc que baixa del Coll d'Ordino direcció a Encamp.

La muntanyenca parella es desplaça amb facilitat entre els arbres; a cada passa se sent sota les botes d'en Ramón el cruixir d'aquelles fulles que han caigut, volent inaugurar abans que ningú una tardor que està a punt de treure el nas. No triguen molta estona a començar a omplir el cistell: rossinyols, camagroc, ceps primerencs, i un bon grapat de rovellons que deixen el tall de la seva navalla de boletaire regalimant la taronja sang de l'apreciat *lactarius deliciosus*.

De sobte, en un revolt del bosc, en Ramón s'atura de cop, sobtat pel que considera la gran troballa del dia: a peu del tronc d'un gran pi, envoltat de molsa i il·luminat per un prim raig de sol que s'escola entre les branques, contempla meravellat un fantàstic exemplar de cep; un increïble i perfecte *boletus edulis* que deu rondar vora un quilo de pes. El veterà boletaire s'acotxa davant la troballa i comença a excavar la terra que envolta el poderós tronc de l'imponent fong, per posteriorment arrencar-lo de soca rel; en efecte, aquell exemplar deu superar el quilo que el seu descobridor ha vaticinat. En Ramón pica el barret amb el palmell de la mà, comprovant la seva duresa, sinònim de la gran qualitat d'aquell exemplar.

- Renoí, Barney! goita quin cepot! Avui ja hem triomfat.

En Ramón agafa la seva navalla de boletaire i procedeix a tallar una mica el peu, per comprovar que el bolet no estigui cucat.

- Perfecte, està perfecte! - Diu mentre acarona el cap del gos, que remena la cua compartint l'alegria del seu amo.

En aquell moment, en Ramón observa com el peu d'aquell cep supura una lleugera substància rogenca, només a la vora del peu. Hi passa el dit amb cura i contempla de prop aquell líquid viscos que impregna lleugerament els seus dits. Acte seguit, fa una ullada a la seva navalla de boletaire i deixa anar un somriure.

- Si en sóc, de ruc, pelut! No havia netejat la navalla i té la sang dels rovellons.

El gos el mira, esperant una carícia que no arriba, ja que el seu amo encara es queda mirant, reflexiu, aquell enorme cep que acaba de trobar.

- Tot i així, sembla que supura per la vora -reflexiona en veu alta-. El guardem i sortirem de dubtes a casa. Continuem

El gos i el seu amo reprenen la sendera del bosc, arplegant bolets d'aquí i d'allà, fins que el cistell ja és pràcticament ple a vessar, moment en que en Ramón decideix girar cua i reprendre el camí cap al cotxe a través del camí, que es fa més feixuc ara que fa pujada i porta el pes d'una bona collita penjant del braç. Sis cents metres més enllà, l'home fa una aturada per recuperar forces, deixant el cistell a terra i aprofitant per eixugar-se amb les mans la suor que li regalima pel front i que se li cola als ulls, cegant-lo momentàniament quan les sals del seu fluid corporal entren dins les seves conques oculars. Un cop recuperada la visió i eixuta la suor, l'home agafa el cistell, fa una ullada al gos, i continuen caminant. Fins que s'atura de nou, i els seus ulls s'obren compulsivament. El cistell li cau a terra, i els bolets s'escampen i rodolen.

En aquell moment, el que s'havia iniciat com un lleu gemec de molèstia física, comença a adquirir un volum esfereïdor, un crescendo de proporcions indescriptibles que converteix aquell so pràcticament imperceptible en un punyent udol de dolor capaç de col.lapsar qualsevol aparell medidor de decibels. En Ramón comença a tremolar mentre les seves mans s'aixequen fins a l'alçada dels ulls, als quals sent un dolor que el fa creure que els seus òrgans visuals s'estan fonent dins el seu cap. L'home cau de genolls mentre en Barney comença a corretejar inquiet al seu voltant, bordant per la incomprensió del que està passant. El seu amo, de genolls, s'estira els cabells fins al punt d'arrencar-se'ls a mans plenes, amb els ulls molt oberts y que comencen a regalimar sang. I crida, crida com mai l'havia sentit cridar.

Les venes de la cara, del coll i dels braços d'en Ramón comencen a inflamar-se de manera antinatural, començant a reventar i a supurar sang a través de la pell, i un cos que s'està quedant sense forces comença a apagar el seu indescriptible crit de dolor, mentre convulsiona sense parar, amb la boca plena d'escuma, els ulls sagnant en cascada i un cap amb part del cabell arrencat esperpènticament. El cos del fort boletaire cau finalment a terra entre els propis gemecs i els lladrucs d'en Barney, lladrucs desesperats d'incomprensió per part del fidel animal.

En una última ranera, en Ramón Castells s'acosta les mans a la cara, i contemplant-les a través d'una cortina de sang, reconeix les restes d'una substància llefiscosa a la punta dels seus dits. I mentre la contempla, escolta els lladrucs del seu fidel amic Barney, cada cop més llunyans. I mentre els escolta, nota com la seva vida s'apaga. Es tapa la cara i es deixa abraçar per la foscor mentre els seus ulls es tanquen.

Cinc minuts després, un gos desolat plora el cos sense vida del seu estimat amo enmig d'un bosc. L'ensuma, el llepa i el plora, amb la guarda baixa, enfonsat en un pou de tristor, quan de sobte una mà s'alça bruscament, agafant el coll del gos amb força, fins esmicolar-lo en qüestió de segons. Uns ulls s'obren sobtadament i un cos s'agenolla i comença a devorar compulsivament l'animal. La figura humana que abans era en Ramón Castells s'aixeca, amb una mirada buida i uns moviments maldestres i mancats de coordinació. No hi ha vida en aquell cos, però tampoc hi ha mort. La criatura aixeca el cap, com si ensumés l'ambient, i comença a caminar.

CORPORACIÓ DICTUM: INFORME DE LA MISSIÓ

CEPA DEL VIRUS DESPLEGADA: C2Z4 (EDULIS)

RESULTAT: SATISFACTORI

ÍNDEX D'ÈXIT (%): 100%

INFORME DETALLAT: Després de treballar exhaustivament en una versió millorada del virus C2Z3, es va desenvolupar la mutació C2Z4, anomenada EDULIS, durant els darrers 5 mesos. Finalment, el passat mes de juliol es va aconseguir implantar una varietat del virus en un grup d'espores del fong anomenat científicament *boletus edulis*. Dins d'aquestes espores, s'hi va aconseguir introduir, fusionades amb l'organisme del futur fong, uns angstrosensors biològics per poder monitoritzar els resultats de la propagació del virus, i es va procedir a escampar una centena de mostres per varis punts de la geografia muntanyenca d'Andorra, país escollit per efectuar les proves degut a les seves característiques geogràfiques, que afavoreixen una correcta eradicació de la infecció.

El diumenge 25 d'agost del 2022, un *boletus edulis* portador del virus va ésser recol·lectat per la zona anomenada com a Coll d'Ordino, a la població d'Ordino, al vessant nord-oest del país. Els angstrosensors van confirmar que el contagi es va produir in situ, amb la qual cosa es descarta el contagi per via alimentària i es baralla la possibilitat de contagi per via sanguínia (ferida oberta), per via salival o per via lacrimal.

Donada la concurrència de gent a les muntanyes d'Andorra durant els mesos d'estiu, la propagació per contagi directe es va iniciar sobre les 10:35, tan sols 20 minuts després de la primera infecció. A les 17h 45 minuts el nivell de contagi entre la població andorrana superava el 65%, de manera que es va procedir a activar el protocol d'extermini.

A les 18:32 es van desplegar de manera perifèrica i desplaçant-se cap a l'interior del país, un destacament de drons militars que van procedir a bombardejar des de les fronteres fins a les poblacions centrals, eradicant la plaga i causant, com a danys col·laterals, prop de 10.000 morts de persones no contagiades.

S'ha constatat que la variació del virus utilitzada no es transmet als animals, la qual cosa ens ha facilitat molt la feina d'eradicació.

Els drons militars continúen sobrevolant la zona afectada i eliminant possibles focus d'infecció. S'ha delimitat com a zona de quarantena tot el país fins a la primera població després de cadascuna de les fronteres. El percentatge de possibilitats de fuga de qualsevol subjecte contagiats s'ha reduït al 2%. Els drons continuaran sobrevolant la zona afectada fins eliminar el risc per complet.

La prova ha estat un èxit. El virus funciona.